

opusdei.org

Prelatovo pismo (listopad 2013.)

„Ne može imati Boga za Oca onaj koji nema Crkvu za majku". Prelat ovim riječima jednog Crkvenog oca ukazuje na važnost sakramenta ispovijedi.

4.10.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Prošlih tjedana, potaknuti Papinim pozivom, na mnogim mjestima smo uzdigli k Nebu ustrajnu molitvu za

mir u svijetu i u savjesti. Vrlo mi je bio prisutan prijedlog svetoga Josemarije kada nas je godine 1952. pozvao da ponavljamo strelovitu molitvu **Cor Iesu Sacratissimum, dona nobis pacem!** Nakon nekoliko godina dodao je **et Miséricors**, kako bismo od Presvetog i milosrdnog Srca Isusova izmolili mir za cijeli svijet: duhovni mir koji nastaje iz posjedovanja Boga, a također i ljudski mir među svim narodima, odbacujući neprijateljstvo i nasilje. Također su Ivan Pavao II. i Benedikt XVI. molili i tražili molitve za mir u svijetu.

Kako je tvrdio Sveti Otac dok je na jednom od dana mladeži uputio poziv na post i molitvu, uzalud se traži mir u društvu ako se duše ne trude da postignu i očuvaju mir s Bogom, što je posljedica odlučne borbe protiv grijeha. Dok smo molili za prestanak ratova, razmirica i neprijateljstava, još jednom sam se

sjetio nekih riječi svetoga Josemarije, koje je napisao prvih godina svoga svećeničkoga djelovanja: ***Jedna tajna. – Jedna javna tajna: ove svjetske krize su krize svetaca. – Bog hoće šaćicu “svojih” ljudi u svakoj ljudskoj djelatnosti. – Zatim... „pax Christi in regno Christi“ – mir Kristov u kraljevstvu Kristovu***[1].

Te uvijek aktualne misli zadobivaju posebnu važnost dan prije utemeljenja Djela. Tog 2. listopada 1928. Bog Naš Gospodin je po svojem beskrajnom milosrđu našem Ocu dao da vidi kako je njegova Volja da podsjeti sve ljude da su pozvani na svetost. Istovremeno je u njegovim rukama – u duši i u srcu - ostavio Opus Dei: put posvećivanja u profesionalnom radu i u okolnostima svakodnevnoga života, nadario ga je duhom i apostolskim sredstvima koja su potrebna za postizanje toga cilja.

Prošlo je od tada osamdeset i pet godina i po dobroti s Neba Opus Dei ispunja poslanje u služenju Crkvi i dušama, jer to je Gospodin htio. Ostanimo uvijek pažljivi prema tom izričitom božanskom zadatku. Prije mnogo godina je naš Utemeljitelj pisao: Mi možemo točno i bez hvalisanja reći da su se Djelom Božjim otvorili božanski putovi na zemlji kao poziv[2]. Uzdignimo svoje srce u djelu zahvale Presvetom Trojstvu i našoj Majci, Blaženoj Djevici Mariji, po kojoj na zemlju dolazi sva milost s neba. A istovremeno pomislimo: što još mogu učiniti ja kako bi ta poruka ušla još dublje u moje srce i u srce ljudi? Nije li tako da je potrebno više moliti, prikazati više žrtve, raditi uz više zalaganja i ispravnosti u profesionalnom zadatku, te tražiti nove prilike da dođemo do drugih ljudi i da im služimo?

Za vrijeme prošlih mjeseci razmatrali smo otajstvo jedne, katoličke i apostolske Crkve. Ali, osim toga, ona je i naša Majka: *Sveta Majka Crkva*, jer u njezinom krilu nam je Duh Sveti dao novi život djece Božje. Ista Crkva, kao dobra i ljubazna Majka, postojano čuva svoju djecu *dok svi ne prispijemo do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega, do čovjeka savršena, do mjere uzrasta punine Kristove*[3].

Ipak, ima jedna bol koja nas tereti, jer neki – također i iz redova katolika – govore o Crkvi hladno, a čak je i okrivljuju zbog grijeha i mana koji se kod nas, njezine djece, očituju u našem ponašanju, jer – usprkos primljenom dostojanstvu – i dalje smo jadni ljudi koji naginju na grijeh. Sasvim drugačiji bio je pristup Svetih Otaca ili onaj milijuna svetih duša koje je Crkva povelala u Nebo. Sveti je Augustin, na primjer, govorio: „Ljubimo Gospodina, Boga našega;

ljubimo njegovu Crkvu. Njega kao Oca, Nju kao Majku“[4]. A sveti Ciprian, dva stoljeća prije, kategorički je govorio: „Ne može imati Boga za Oca onaj koji nema Crkvu za majku“[5].

Nedavno je Papa Franjo ponovno izložio tu istinu naše vjere. **Vjera je dar, Božji dar koji nam je dan u Crkvi i po Crkvi. A Crkva nam daje život vjere u krštenju: to je trenutak u kojem nam daje roditi se kao djeca Božja**[6]. Dan kada smo se preporodili krštenom vodom u ime i snagom Presvetoga Trojstva vrlo je važan u našem zemaaljskom životu. Pitajmo se kao i Sveti Otac: **kako vidim Crkvu? Jesam li zahvalan i mojim roditeljima što su mi dali život, jesam li zahvalan Crkvi što me rodila u vjeri po krštenju?**[7]. U Opusu Dei, hvala Bogu i pažnji svetoga Josemarije, čuvamo živu svijet o toj stvarnosti koja nas ispunja zahvalom. Jer Djelo

je – kao što je naglasio Pavao VI. u jednom pismu upravljenom našem Ocu na jedan današnji dan – nastalo u ovo naše vrijeme “kao snažan izraz vječne mladosti Crkve”[8]. U

jedinstvu s našim svetim

Utemeljiteljem, kao i s mnogim vjernicima Djela koji su već stigli u nebesku Domovinu, kličemo: ***Koje li radosti što možeš reći sa svom snagom svoje duše: ljubim svoju Majku, svetu Crkvu!***[9].

Dok dalje slijedimo svojim mislima o Nebu, nadovezujući na ono što sam vam do sada pisao, zadržimo se danas na slijedećem članku vjere:

ispovijedam jedno krštenje na otpuštenje grijeha[10]. Razlog zbog čega nam se taj članak predlaže na kraju Vjerovanja nije sporedan.

„Apostolsko vjerovanje vjeru u oproštenje grijeha povezuje s vjerom u Duha Svetoga, ali i s vjerom u Crkvu i općinstvo svetih. Upravo dajući im Duha Svetoga, Uskrsnuli

Krist je apostolima predao svoju božansku vlast da opraštaju grijehe: "Primate Duha Svetoga! Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im (Iv 20, 22-23)"[11].

Crkva u potpunosti čuva sredstva posvećivanja koje je ustanovio Isus Krist. Riječi i akcije Našega Gospodina za vrijeme njegova života na zemlji bile su ispunjene sadržajem o spasenju i ne čudi nas – baš upravo nam je logično – kada mnoštvo dolazi k Isusu u želji da Ga čuje i dotakne, *jer je snaga izlazila iz njega i sve ozdravljala*[12]. Te riječi i akcije navještale su i prethodile djelovanju njegovog vazmenog otajstva kojim je konačno pobijedio zloduha, grijeh i smrt, te je pripremao ono što je On prenio Crkvi kada se sve bude ispunilo. „Otajstva Kristova života osnov su onomu što Krist, sada, po službenicima Crkve, podjeljuje u sakramentima, jer je

"ono što bijaše vidljivo u našem Gospodinu prešlo u njegova otajstva""[13].

Sakramenti pružaju milost za ono što označavaju. Naš Otac je godine 1967. pisao: ***Što su sakramenti ako ne tragovi utjelovljenja božanske Riječi, jasno očitovanje načina koji je Bog – pošto nitko drugo to nije mogao učiniti – odabrao i odredio kako bi nas posvećivao i doveo u Nebo, vidljiva sredstva onoga čime se Gospodin služi kako bi nam stvarno udijelio svoju milost prema vlastitom značenju svakog pojedinog?***[14].

Koliko bismo morali biti zahvalni našoj Svetoj Majci Crkvi što je sačuvala i pružila nam to blago u potpunoj vjernosti prema Isusu Kristu! I kako ga moramo čuvati i braniti u cijelom integritetu! Posebno zahvaljujemo za Krštenje koje nas je uvelo u veliku obitelj djece Božje.

Primiti ga što prije od kapitalne je važnosti, jer taj sakrament – ili želja za njim, barem implicitno – potreban je kako bismo postigli spasenje: *ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje*[\[15\]](#), navijestio je Isus Nikodemu. Zaista, kao što izlaže nauk Crkve, Duh Sveti može djelovati, i stvarno djeluje također i izvan vidljivih granica Crkve. Ali sam Bog je odredio da je redovit način sudjelovanja u smrti i uskrsnuću Kristovu, po kojem smo spašeni, plod ulaska u Crkvu po Krštenju; prema tome „Običaj krstiti malu djecu drevna je predaja Crkve”[\[16\]](#).

Također čitamo u *Katekizmu Katoličke Crkve*: „Milost spasenja kao čist dar posve se osobito očituje u krštenju djece. Prema tome Crkva i roditelji lišili bi dijete neprocjenjive milosti da postane dijete Božje kada mu ne bi podijelili krštenje nedugo poslije rođenja”[\[17\]](#). I zaključuje se: „Kršćanski će roditelji priznati kako ova praksa odgovara i njihovoj ulozi

hranitelja života što im ga je Bog povjerio”[18].

Krštenje ne samo da oprašta grijehe i ulijeva prvu milost, već je i vrata drugim sakramentima i tako omogućava da se kršćani sve više suobličavaju s Isusom Kristom dok se ne poistovjete s Njim. U svim krštenjima, djeci i odraslima, vjera, nada i ljubav moraju nakon Krštenja rasti; a to se događa u Crkvi koja je polog - kao što sam primijetio – sredstava za spasenje. Tako je govorio Papa u jednoj katehezi prošli mjesec. Rekao je: Majka se **ne ograničava samo na to da daje život, već ona s velikom pažnjom pomaže svojoj djeci rasti, doji ih, hrani, uči ih kročiti kroz život, prati ih uvijek svojim pažnjama, svojom ljubavlju, i kada odrastu. I u tome zna također ispravljati, opraštati, razumjeti, zna biti blizu u bolesti, u trpljenju...**[19]. Na isti način se ponaša Crkva s djecom koju

je utjelovala putem Krštenja: ***prati nas u našem rastu prenoseći Božju riječ (...) dijeleći sakramente. Hrani nas euharistijom, donosi nam Božje oprostjenje sakramentom pomirenja, podupire nas u času bolesti bolesničkim pomazanjem. Crkva nas prati u čitavom našem vjerskom životu, u čitavom našem kršćanskom životu***[20].

Kako je veliko milosrđe našega Oca Boga! Pošto zna da smo slabi i da usprkos našoj dobroj volji jedan i drugi put padnemo u grijeh i pogreške, povjerio je svojoj Zaručnici sakrament praštanja „za sve grešne članove Crkve, prije svega za one koji nakon Krštenja padnu u teški grijeh i tako izgube krsnu milost, nanoseći ranu i zajedništvu s Crkvom”[21]. Taj sakrament također oprašta i lake grijehe i pogreške, ulijeva novu snagu za unutarnju borbu i pokazuje nam – kao što su rekli Oci Crkve –

„drugu dasku (spasa) nakon brodoloma gubitka milosti“[22].

Sjećam se velike ljubavi svetoga Josemarije prema sakramentu Pomirenja – **sakrament radosti**, rado bi rekao – i kako je hrabrio na često primanje, potičući na postojani *apostolat Ispovijedi*. Ograničavam se sada na njegove riječi za vrijeme susreta na katehezi s mnogim ljudima.

Na ispovijed, na ispovijed, na ispovijed! Jer Krist je izlio milosrđe na ljude. Stvari ne idu, jer se Njemu ne utječemo da nas očisti i zapali. Mnogo pranja, mnogo sporta... Dobro, divno! A onaj drugi sport duše? A tuševi koji nas preporode, koji nas čiste i zapale? Zašto ne pođemo primiti tu milost Božju? Sakrament Pokore i Svete Pričesti. Idite, idite! Ali ne idite na Pričest ako niste sigurni u čistoću svoje duše[23].

Drugi put je inzistirao: djeco moja, povedite svoje prijatelje na pričest, svoju rodbinu, osobe koje ljubite. I neka se ne boje. Ako moraju s nečim prekinuti, neka prekinu. Recite im da nije dovoljno poći samo jedan put na Ispovijed, morat će poći na mnoge Ispovijedi i često; kao kada se dođe do izvjesne dobi, ili kada postoji bolest, ne ide se samo jedan put liječniku, već često; i potrebni su česti savjeti, mjeri se pritisak i obavljaju pretrage. Dakle isto tako i s dušom (...). Gospodin čeka na mnoge da naprave dobro kupanje u Sakramentu Pokore! I za njih ima spremljen banket, svečani, u Euharistiji; prsten saveza i vjernosti i prijateljstva zauvijek. Neka pođu na Ispovijed! (...). Neka bude mnogo ljudi koji traže Božje oproštenje! [24].

6. listopada slavimo godišnjicu kanonizacije svetoga Josemarije. Na

taj se dan novom snagom je u Crkvi i u svijetu oglasio poziv na svetost u svakodnevnom životu. Imamo veliku priliku da mnogim ljudima ponovno kažemo pozivajući ih da dođu na sakrament božanskog milosrđa. Na dan 26. listopada bila je posveta Djela presvetom i milosrdnom Srcu Isusovu koju je naš Otac obavio godine 1952 i želio je da se svake godine obnavlja na svetkovinu Krista Kralja.

Neću više dužiti. Budimo i dalje sjedinjeni s Papinim nakanama i molimo svaki dan za sve ono što on nosi u duši, također za njegove suradnike u upravljanju Crkvom, za mir u savjestima i mir po cijelom svijetu. Budimo svi u zajedništvu i sve više se borimo svaki dan: ne smijemo živjeti bez te svakodnevne molbe.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. listopada 2013.

[1] Sveti Josemaría, *Put*, br. 301.

[2] Sveti Josemaría, *Pismo*, 15.8.1953., br. 12.

[3] *Ef* 4, 13.

[4] Sveti Augustin, *Enarrationes in Psalmos* 88, 2, 14 (PL 37, 1140).

[5] Sveti Ciprian, *O jedinstvu katoličke Crkve*, 6 (PL 4, 519).

[6] Papa Franjo, govor na općoj audijenciji, 11.9.2013.

[7] *isto*.

[8] Pavao VI., pismo svetom Josemariji, 1.10.1964.

[9] Sveti Josemaría, *Put*, br. 518.

[10] Rimski misal, Carigradsko-nicejsko vjerovanje.

[11] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 976.

[12] *Lk* 6, 19.

[13] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1115. Usp. Sveti Lav Veliki, *Sermo* 74, 2 (PL 54, 398).

[14] Sveti Josemaría, *Pismo* 19.3.1967., br. 74.

[15] *Iv* 3, 5.

[16] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1252.

[17] *isto*, br. 1250. Usp. CIC kanon 867.

[18] *isto*, br. 1251.

[19] Papa Franjo, govor na općoj audijenciji, 11.9.2013.

[20] *isto*.

[21] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1446.

[22] *isto*, citat Tridentinskog sabora i Tertuliana.

[23] Sveti Josemaría, bilješke s druženja, 2.7.1974.

[24] Sveti Josemaría, bilješke s druženja, 6.7.1974.

© 2012 *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).